

[Bertel Dahlggaard.]

sende virkning end alle regeringens skatteforslag. Folketinget vedtog i foråret en ændring i loven om køb på afbetaling, som peger i den retning, jeg her taler om, men i altfor ringe omfang, og loven træder først i kraft til nytår. Vi vil foreslå, at det, vi nu stiller forslag om, skal træde i kraft straks som en midlertidig lovgivning.

Det radikale venstre er altså rede til at medvirke til foranstaltninger, der i deres virkninger vil være af mindst samme valuta-mæssige betydning som det af regeringen foreslåede. Men skattesvømmen må nu standses. Den højtærede finansminister bør heller ikke glemme, at når man forhøjer skatterne ud over en vis grænse, går det også ud over den private opsparing, som ministeren nu med et andet lovforslag vil opmuntre. Dette forslags principper kan det radikale venstre give sin tilslutning. Vi må selvfølgelig nærmere se på forslaget enkeltheder, men forslaget hele tendens er vi enige i. For det er jo netop sagen: den jævne, flittige borger med den jævne indtægt, som har orden i sin økonomi, og som tænker fornuftigt på at betrygge sin fremtid, ham skal staten hæge om og værne om i stedet for at bibringe ham den følelse, at han ikke kan være i fred for skattevæsenet, så snart han får nogle få kroner tilovers. Hvis den højtærede finansminister kan komme ind på den vej, skal der også nok komme orden i landets finanser og landets valuta.

Med hensyn til det bebudede forslag om tekstiltolden skal jeg sige, at jeg jo nok har mærket, at det en tid har puslet i buskadsset, og da så tekstilarbejdernes fagforening for en måneds tid siden sluttede sig til fabrikanternes krav om en klækkelig toldforhøjelse på tøj, blev regeringen svag, og så må hensynet til forbrugerne vige, skønt det kun var en måned siden, den højtærede handelsminister udtalte, at tekstilvareimportens omfang ikke kunne kaldes foruroligende, og at industriens produktion og beskæftigelse heller ikke syntes at give anledning til uro. Og det er kun få dage siden, den højtærede minister på et møde udtalte, at hele betydningen af en toldforhøjelse var overvurderet, det var helt andre ting, der var afgørende. Højtærede minister, undskyld, jeg siger det, men det synes, som om handels-

ministeren sommetider ikke er helt à jour med, hvad der foregår omkring hende.

Hvordan er nu de faktiske forhold på dette område? Den 1. september var arbejdsløsheden i tekstilindustrien kun 1,7 pct. Det er rigtigt, at et betydeligt antal arbejdere har forladt tekstilindustrien og er gået over i andre virksomheder; det er jo den naturlige følge af den rationalisering og specialisering, som tekstilindustrien meget rigtigt må gennemføre, fordi det er vejen til lavere produktionsomkostninger og derfor vejen til at blive konkurrencedygtig. Tekstilindustrien er ikke endnu ved vejs ende med denne rationalisering, som altså er vejen til billigere priser for forbrugerne, men at denne øgede konkurrenceevne allerede har virket, ses af, at indførslen af tekstilvarer jo slet ikke er af den faretruende art, som der fra visse sider agiteres med. Derfor må jeg sige, at det undrer mig meget, at den høje regering på et tidspunkt, da arbejdsløsheden kun er godt 1 pct., da importen af tekstilvarer udefra ikke er tiltagende, og da det må erkendes, at denne industri under besættelsen og længe efter havde gyldne år, behandler denne industri som en nødstedt industri, som forbrugerne skal støtte gennem en prisforhøjelse, der vil andrage snese af millioner kroner. Jeg ved nok, at det konservative parti gennem det ærede medlem hr. Stæhr Johansen her i tinget i foråret har erklæret, at blot regeringen ringer på de konservatives dør i denne sag, vil der blive lukket op. Ja, det synes, som om man nu vil vente nogle dage, før man lukker vennen ind, men det kommer nok. Jeg tror, den høje regering i denne sag skulle betænke sig endnu en gang, og det radikale venstre vil modsætte sig denne lovgivning.

Der er her i aften talt adskilligt om boligbyggeriets indflydelse på valutastillingen, og der kan ikke være tvivl om, at der er en sådan forbindelse, men jeg tror, det har et langt dybere perspektiv, end der er omtalt her. Dette, at det ærede medlem hr. Aksel Møller i de to sidste år af sin ministertid lod byggelov og huslejelov ligge hen uden at røre sig, skønt enhver kunne se, at disse problemer bevægede sig henimod et akut stadium, hvor løsningen af problemerne blev stedse vanskeligere, har haft overordentlig skadelige virkninger. I 1952 stillede det